

πτωχὴν καὶ λαίμαργον, μὴ ἔχον ἄλλην τροφὴν συνήθη,
εἰμὴ αὐτὰς τὸς ἀπομαγδαλίας.

(κατόπιν).

K Y M H

Ἡ ἐπέκεινα τῆς πόλεως Φωκαίας πρὸς ἄρκτον μέ-
χρι τοῦ Ἀδραμυττίου παραλία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐ-
λέγεται Αἰολίς, ἀπὸ τῶν Αἰολέων, λαοῦ Ἑλληνικοῦ,
κατασχόντος τοὺς τόπους τούτους μετὰ τὰ Τρωϊκά.
Πρωτεύουσα δὲ τῆς Αἰολίδος πρὸ τῶν Μηδικῶν ἐθεω-
ρεῖτο διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν εὐνομίαν, ἡ Κύμη, πόλις
ἀρχαιοτάτη, ντίσμα πιθανῶς τῶν Ἀμαζόνων, ἐν ἧναι
ἀληθὲς, ὅτι ἔλαβε τὸνομα ἐκ μιᾶς Ἀμαζόνος, κειμένη ἐπὶ
ταῦ Ἀμαζονίου λόφου ἢ βουνοῦ, καὶ κατοικηθεῖσα ὑπὸ
τῶν ἐκ τοῦ Φρικίου ὄρους τοῦ κατὰ Θερμοπύλας τῆς
Αἰολίδος ἐλθόντων ἐνταῦθα Πελασγῶν πολὺ ἔτι ἀρχαι-
ότερον. Διὰ τοῦτο ἐλέγεται καὶ Φρικωνίς ἡ Κύμη τῆς
Αἰολίδος αὐτῆς κατὰ τὸν Στράβωνα, ὡς καὶ ἡ παρὰ
τὴν Κύμην ταύτην Λάρισσα, πόλις ἄλλη τῶν Πελα-
σγῶν κατὰ τὴν αὐτὴν περιφέρειαν. Οὐνόμιοι δὲ πό-
λεις Κύμαι ἦσαν καὶ ἄλλαι κατὰ τὸν Στέφανον, ἐν
Εὐβοίᾳ (ἡ μέχρι νῦν σωζομένη καὶ ἀκμάζουσα) καὶ ἐν
Ἠλείᾳ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐν Ἠσαμυλίᾳ. Ποία δὲ
τούτων ἦτον ἡ ἀληθινὴ μητρόπολις, ἀγνωστον.

Ἡ Αἰολικὴ Κύμη, πολυκτῆμων καὶ εὐνομούμενη ἡ-
συχάζει, ἔχουσα ἐλεύθερον καὶ ἀτελῆ τὸν λιμένα, ὡς
πράττουσι καὶ νῦν αἱ σοφαὶ Κυβερνήσεις ἐνεκα ἐμπο-
ρικῆς ὠφελείας, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκόπετο ὑπὸ τῶν γει-
τονικῶν ἀντιζηλῶν πόλεων εἰς ἀναισθησίαν δῆθεν, ὅτι
δὲν ἐνόει τὴν παραλίαν θέσιν αὐτῆς, ὡς λέγει ὁ
Στράβων. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἦτον Ἡσίδοδος ὁ ποι-
ητῆς, γεννηθεὶς μὲν ἐν Κύμῃ, ἀνατραφεὶς δὲ ἐν Ἀσκη-
τῆς Βοιωτίας, ὅπου μετώκησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Δῖος,
καὶ διὰ τοῦτο ἐπιλεγόμενος Ἀσκητῆς. Ἐκ τῆς Κύμης
ταύτης κατὰ τινὰς ἦτο καὶ ἡ Κυμαία λεγομένη Σι-
βύλλα, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Κύμης, ἀποί-
κου τῶν Χαλκιδίων, ἔτι δὲ ὁ περίφημος ἱστορικός Ἐ-
φορος καὶ ἄλλοι ἐνδοξοὶ ἄνδρες. Ἐκλείψασα δὲ ἡ πόλις
αὕτη ἐν ἀγνώστῳ χρόνῳ καὶ ἐξ ἀγνώστου αἰτίας ἦτον
ἔρημος ἐπὶ Στράβωνος.

Σήμερον ἡ Κύμη λέγεται κρινότερον Ἀμοῦρτι ἢ Μοῦρτι,
ἴσως ἐκ μύρτου φυτοῦ, θέσις ἔρημος, σώζουσα πολλὰ εἰρεί-
πια παλαιῶν τειχῶν καὶ ἄλλων κτιρίων καὶ χροσθε-
μένη ὑπὸ τινος ποταμίου, τοῦ ὁποίου σωζόμενον τὸ πα-
λαιὸν ὄνομα δὲν ἔχομεν προχείρως, ἀλλὰ θέλομεν ση-
μειοῦσαι ἄλλοτε. Ἐπ' αὐτῆς ἐκτίσθη μῦλον ὁ Βαλταζῆς,
πολίτης Σμυρναῖος ἀγαθοποιὸς, κύριος τῆς θέσεως ταύ-
της, ὡς καὶ τοῦ πλησίον χριστιανικοῦ χωρίου, λεγομέ-
νου ὀθωμανιστὶ Ἀράπτιφλίς, ἀπέχοντος ὡς μίαν
ὥραν ἀπὸ τῆς Κύμης. Τιμὴ καὶ ὄφελος εἰς τοὺς ἰδιο-
κτῆτας τοῦ τόπου, ἐν συνικίσει τινὲ ἐκ νέου τὴν καλὴν
τεκτὴν θέσιν μετὰ τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος ἐκ Δεσβίων ἢ

ἄλλων ὁμογενῶν γεωπόνων καὶ θαλασσοργῶν, παραχω-
ροῦντες αὐτοῖς τὸ οἰκόπεδον καὶ εἴτινα ἄλλην ὠφέλειαν,
καὶ κτίζοντες αὐτοὶ ἐξ ἰδίων ἐπὶ τούτῳ τὴν ἐκκλησίαν
καὶ τὸ σχολεῖον τῆς Κύμης.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ΘΕΡΜΩΔΩΝ.

Θερμῶδων ἐλέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ ὁ διαρρέ-
ων τὴν πόλιν ἢ πολίχνην Γίσισαντα τῆς Βοιωτίας πα-
ρὰ τὴν Τανάγραν. Ἀλλ' ὁ μέγιστος καὶ περιφημότερος
τῶν ὁμωνύμων τούτων ποταμῶν εἶναι ὁ ἐν Πόντῳ με-
ταξὺ Ἀμισοῦ καὶ Τραπεζοῦντος, τῶζων τὸ ἀρχαῖον
ὄνομα παρὰ τοῖς αὐτοῖσι χριστιανοῖς, οἱ δὲ Ὀθωμανοὶ
τῆς Κωνσταντινουπόλεως λέγουσιν αὐτὸν Τερμέ. Ὁ πο-
ταμὸς οὗτος κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ Παράδριος ὄρους,
τοῦ ὀρίζοντος τὸν Πόντον ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας, καὶ
διερχόμενος τὰ ἀπὸ τῶν Ἀμαζόνων ὀνομασθέντα Ἄε-
μαζόνια βουνὰ, [σῶζοντα καὶ ταῦτα τὸ παλαιὸν ὄνομα,
καὶ κατοικούμενα ὑπὸ χριστιανῶν], ἐκβάλλει εἰς τὸν
ἰδίως ρηθέντα Πολεμωνιακὸν Πόντον, τοῦτέστι τὴν ἀπὸ
Σινώπης καὶ Ἀμισοῦ μέχρι Τραπεζοῦντος καὶ Φάσι-
δος κολπώδη θάλασσαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἐλέγεται δὲ
πρότερον Κρύσταλλος κατὰ Πλούταρχον, ἀπέχων ὡς
400 στάδια ἀπὸ τοῦ Ἰριδος ποταμοῦ πρὸς ἀνατολὰς
κατὰ τὸν Ἀρριανόν.

Περὶ τὸν ποταμὸν τεῦτον κατώκουν τὸ πάλαι αἰ
Ἀμαζόνες, γυναῖκες μυθιστορούμεναι μάχιμοι καὶ μί-
σανδροι, μετοικήσασαι αὐτοῖσι τὸ πρῶτον ἐκ τῆς περὶ
τὴν Κριμαίαν Σκυθικῆς, καὶ ἔπειτα ἐπιδραμοῦσαι πολ-
λὰ μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος
πρὸς λεηλασίαν, κατάκτησιν καὶ συνοικισμόν. Ἡ δὲ
κυρία πόλις καὶ πατρίς τῶν Ἀμαζόνων τούτων ἐν τῇ
Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἦτον ἡ Θεμισκυρα, κειμένη κατὰ τὴν δε-
ξιὰν ὄχθην, τὴν ἀνατολικὴν, τοῦ Θερωδόντος, οὐ
μακρὰν τῆς θαλάσσης, πόλις μεγάλη μὲν κατὰ τοὺς
ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἐπὶ δὲ Μακεδόνων κώμη, λεγο-
μένη Θεμισκύριον, καὶ ἔρημος ἐπὶ Στράβωνος.

Παρὰ τὴν Θεμισκυραν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀριστερὰν,
τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὡς ὥρας 2 ἀπὸ θα-
λάσσης, κεῖται, ὡς τις κοινὴ ἀγορὰ τῶν περιχώρων, ἡ
νέα πέλις ἢ πολίχνη τοῦ Θερωδόντος, λεγομένη Θερ-
μῶδως ὑπὸ τῶν αὐτοῖσι χριστιανῶν καὶ ἄλλων ἐντο-
πίων, Τερμέ δὲ ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως. Ὁ ποταμὸς εἶναι πλευστὸς μέχρι ταύτης καὶ
ἐπέκεινα ὑπὸ πλοιαρίων, τὰ δὲ μεγάλα πλοῖα προτορ-
μίζονται εἰς τὰς ἐκβολὰς, ὅπου σχηματίζεται νεώριον
πλατὺ καὶ ἀσφαλές. Ἡ ἐμπορικὴ αὕτη πολίχνη περι-
έχει σήμερον τὰς ἀποθήκας τῆς ἐπαρχίας καὶ ὡς 500
οικίας χριστιανῶν καὶ μωαμεθάνων, ἐμπόρων, τεχνι-
τῶν καὶ γεωπόνων. Καὶ οἱ μὲν μωαμεθάνοι ἔχουσιν
αὐτοῦ τὸ ἀναγκαῖον προσκύνημα, οἱ δὲ χριστιανοὶ
δὲν ἔχουσιν εἰσέτι ἐκκλησίαν καὶ σχολεῖον, καὶ τοιζωτ

γονούντες αὐτὸν τὸν τόπον διὰ τῆς ναυτιλίας, τῆς ἐμπείρας καὶ τῶν τεχνῶν. Ἀρμοῦζει λοιπὸν καὶ συμφέρει διὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν ὑλικὴν ἀξίαν τῶν παμφορῶν τούτων τόπων νὰ φροντίζωσι περὶ ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων τὰ δέοντα καὶ ὁ μητροπολίτης Νεοκαισαρείας, καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, ὅταν οἱ κατὰ τόπους πρόκριτοι δὲν ἐπιμελῶνται τὰ κοινὰ ταῦτα καθήκοντα καὶ συμφέροντα. Ὁ νῦν ἀρχιερεὺς, λεγόμενος Δεόντιος, τὴν πατρίδα Καισαρεὺς, φημίζεται ἀνὴρ λόγιος, συνετός, δραστήριος καὶ ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ. Ἐλπίζεται λοιπὸν καὶ νὰ ὠφελῆσθαι μεγάλως πάσας τὰς κοινότητας τῆς περιφερείας ταύτης, χρηζούσας πολλῆς περιποιήσεως καὶ βελτιώσεως.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ἌΤΤΑΙΑ καὶ ΒΟΤΙΑΙΟΝ.

Στέφανος ὁ Βυζάντιος μόνος ἀναφέρει λίμνην Ἄτταιαν παρὰ πόλιν Βοτιάιον ἐν τῇ Φρυγίᾳ καὶ πιθανῶς δὲν ἦσαν μικραὶ τινες ἢ τε λίμνη καὶ ἡ πόλις. Ἐπειδὴ δὲ πασῶν τῶν ἄλλων τῆς Φρυγίας παλαιῶν μεγάλων λιμνῶν ὑπάρχουσι γνωστὰ τὰ τε παλαιὰ καὶ τὰ νεώτερα ὀνόματα, εἰκάζομεν, ὅτι ἡ τῶν παλαιῶν λίμνη Ἄτταια εἶναι πιθανῶς ἢ νῦν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν λεγομένη Ἐγερδὶρ, λίμνη μεγάλη, διαπλευμένη, ἔτχουσα ἰχθύας, καὶ νησίδα τενα κατοικουμένην ὑπὸ χριστιανῶν, ὡς 400 οἰκογενειῶν, ἀλιέων, γεοπόνων καὶ ὀλίγων ἐμπόρων καὶ τεχνιτῶν, λαλούντων διεσθαρμένην τὴν Γραικικὴν διάλεκτον. Μέχρι πρὸ ὀλίγου αἱ Εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ δὲν εἶχον ἐπίσκεψθῆναι, οὔτε σημειώσαι ἐν ταῖς χάρταις τὴν λίμνην καὶ τὴν χριστιανικὴν πολίτην Ἐγερδὶρ, καὶ τοὶ ἀπεχούσας οὐ πολὺ ἀπὸ τῆς Πισιδικῆς Σπάρτης καὶ ἄλλων γνωστῶν τόπων τῆς Φρυγίας, ἀλλὰ περικλειομένης ὡπσοῦν ὑπὸ βουνῶν καὶ ὄρεων μακρῶν τῶν μεγάλων ὄδων.

Ἄν ἡ λίμνη Ἐγερδὶρ ἀποδειχθῆ, ὅτι εἶναι ἡ τῶν παλαιῶν Ἄτταια, πιθανῶς τότε καὶ Βοτίαιον εἶναι ἢ νῦν ὀμανύμως λεγομένη νησίς καὶ πόλις. Ἡ αὐτῆσι πεδιάς λέγεται εὐφρὸς καὶ χρηστοῖνοῦσα, δκλονότι ἐπιτηδεῖα εἰς ἀμπελοργίαν καὶ κατασκευὴν ἀγαθῶν οἴνων, τοὺς ὁποίους ὅμως οἱ κάτοικοι χριστιανοὶ κρύπτουσιν, ἢ μεταφέρουσιν ἀλλαχοῦ μετὰ φόβου τινός, καθὸ προῖον ἄχρηστον εἰς τοὺς κρατοῦντας.

Ἄς ἐξετάσωσιν οἱ αὐτῆσι λόγοι Φρύγες, ἂν σώζεται τὸ παλαιὸν ὄνομα ἐκ παραδόσεως ἢ ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων, ἵνα περιγράψωσι τελειότερον τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς πόλεως καὶ ὅ,τι ἄλλο περὶ τῶν τόπων αὐτῶν.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ καὶ Ο ΠΕΝΗΣ.

Ποῖον ὀνομαζόμενον πλούσιον; Τὸν ἐν τρυφῇ διάγον-

τα, τοῦ ὁποίου ἢ μὲν δόξα περιρριζεῖται εἰς τὴν κοῦφον ὑπερφάνειαν, τὰ δὲ προτερήματα εἰς τὸ θεραπεύειν τὰ ἴδια αὐτοῦ πάθη, τὸν μόνον τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ ἄρια ἔχοντα τὴν περιουσίαν, καὶ ὅστις συνήθως δι' ἐγκλημάτων καὶ σκανδάλων μέγας καθίσταται.

Ὅποῖος δὲ προωρίσθη ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας: Εἰρήνης ἄγγελος καὶ παρήγορος μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων θεσιμένος, ὅπως μεσιτεῦσιν εἰς τὴν διανομὴν τῶν τῆς γῆς ἀγαθῶν τῆς προνοίας ἀπόστολος, διδάσκων τοῖς μὴ εἰδόσι τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς καὶ δικαίων αὐτὴν παρὰ τοῖς κατηγοροῖς αὐτῆς. Ὡς δὲ ὁ τῆς ἡμέρας λαμπρὸς ἀστὴρ διὰ τῆς κινήσεως αὐτοῦ διδάσκει τοὺς πάντας τὴν δόξαν τοῦ Δημιουργοῦ, οὕτω καὶ ὁ πλούσιος διὰ τῶν εὐεργεσιῶν ἀναγγέλλει εἰς τὰς ἀνθρώπινους καρδίας τὴν τοῦ Θεοῦ σοφίαν καὶ ἀγαθότητα. Καὶ ἂν μὲν φιλήργυρος γίνηται, τράμευ καθίσταται πρόξενος, ἂν δὲ γενναῖος, παρηγορῶν, Θεὸς, ἂν εὐεργετικὸς, θαίμων, ἂν βάρβαρος.

Ὅποῖος δὲ πάλιν καλοῦμεν πίνητα; τὸ μεμονωμένον ἐκεῖνο ὄν, τὸ προγεγραμμένον, τὸ τῆς φύσεως σκύβαλον, τὸ φαινόμενον, ὡς λέγει τις τῶν σοφῶν, ὅτι διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς θείας προνοίας, τὸ ἔρπον ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ πάντων καταφρονούμενον καὶ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ὁποίου ἢ διστυχία ἐνετύπωσε τὸ αἶσχος τὸν ἀλήτην ἄνθρωπον, τὸν ὀμοιάζοντα τόπον ὑπὸ κεραυνῶ ἔκλυθέντα, εἰς τὸν ἵποσιν μετὰ τρόμου προσέρχεται τις καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἄνθρωπον τὸ νὰ ὀμιλήσῃ τις φαίνεται χάρις ὅστις ἀπόλεσε τὰ τοῦ ἀνθρώπου δικαιώματα καὶ τὴν τῆς διστυχίας ἀξιοπρέπειαν τὸν ὁποῖον οὐδεὶς οἰκτερεῖ, οὐδεὶς ἐσθθεῖ, εἰμὴ μετὰ δυσσεσκείας ὅστις κατήντησε νὰ ἐρυθροῖα διὰ τὴν κατάστασιν του, ὡς νὰ ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦναι ἄνθρωπος, ἀφότου ἐδυστύχησε.

Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν θεῖαν πρόνοιαν ὁ πτωχὸς εἶναι τὸ πλάσμα τὸ μᾶλλον αὐγὴν ἐνδιαφέρον, τὸ δεῖγμα τῆς σοφίας αὐτῆς, ἥτις τὸν μὲν πτωχὸν ἀνέδειξεν ἀναγκαῖον εἰς τὸν πλούσιον, αὐτὸν δὲ προστάτην τοῦ πτωχοῦ τὸν πτωχὸν λυτρωτὴν τοῦ πλουσίου, ἰδοὺ λυτρωτὴν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ πλοῦτος, χορηγῶν αὐτῷ τὴν περιστάσιν τοῦ νὰ τὸν μεταχειρισθῆ πρὸς ἐλεημοσύνην. Ὡς πρὸς τὴν θεῖαν πρόνοιαν ὁ πτωχὸς εἶναι ὁ κριτὴς, ὁ τὴν τύχην τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσιῶν τῆς γῆς διανέμων, ὁ ἐπιφέρων εὐγὰς ἢ ἀναθέματα ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν.

Ἐν βραχυλογίᾳ, ὅ,τε πτωχὸς καὶ ὁ πλούσιος εἰς ἄλλο τι εἶναι περιορισμένοι, παρ' ὅ,τι ἡμεῖς νομίζομεν ὁ μὲν πλούσιος εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος, ὁ δὲ πτωχὸς, ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Θεοῦ ὁ μὲν ἔχει τὴν ἐντολήν, ὁ δὲ τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ πρῶτος ἵνα διδῆ, ὁ δὲ δευτερός ἵνα λαμβάνῃ. Καὶ ὡς εἰς μὲν τοὺς γονεῖς ἀνετέθη ἡ τῶν ἰδίων αὐτῶν τέκνων ἀνατροφή, εἰς δὲ τοὺς νομοθέτας ἢ τῆς κοινωνίας ἀγωγή, εἰς δὲ τοὺς βασιλεῖς ἢ τῶν ἐπικρατειῶν κυβέρνησις, οὕτω καὶ οἱ πλούσιοι ἐπλάσθησαν διὰ ν' ἀνατεθῆ εἰς αὐτοὺς ἡ περὶ τῶν πτωχῶν φροντίς. Ἐδῶθησαν δὲ εἰς αὐτοὺς τὰ πλοῦτη, ἵνα διανέμωσιν αὐτὰ εἰς τοὺς ἐξαρουμένους, καὶ διὰ τῶν φιλοδωριῶν ν' ἀποπληρώσῃ τὸ κενόν, τὸ ὑποῖον μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἔθεσεν ἡ διστυχία.